

Περίοδος Α' - Τέλος Ιος
Αθήναι, 2 και 9 Απριλίου 1947
"Ετος 99ον - Αριθ. 31-32"

ΔΕΥΤΗΣ ΤΟ 1879
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
 Αξιωματικός Αξιωματικός Αξιωματικός Αθήναι (1935)

ΑΙΕΘΥΝΤΗΣ
 ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΜΠΟΤΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 Τηρή φύλλον διαχρημα 1000

Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΣΤΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΙΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Το φθινόπωρο κατέβαινε έρημικό στον μεγάλο κήπο. Περπατούσε σιωπηλό κάτω από τις σκεπτικές δεντροστιχίες, ανάμεσα από τους ροδώνες με τα κίτρινα τριαντάφυλλα που απόπνεαν μια ζεστή μυρωδιά, πηχτή, έτσι που κόμπιαιζε μια γλύκα στο λαιμό. Ώστόσο φαινόταν αποφασισμένο για μια φορά να προφτάσει ζωντανό το επίσημο τέρας του, σαδανωμένο από συνήθεια με το βαρύ χειμώνα που παραδοκούς να πάρει τη θέση του ώρα την ώρα. "Ό,τι πιδ φθαρτό υπάρχει ζούσε ακόμα. Στα δέντρα, τα φύλλα έφταναν στα πιδ μεγάλα γερατειά που είχαν φτάσει ποτέ στα περασμένα χρόνια. Ήταν ή εκατονταετηρίδα από τα λίγα χόρτα, από τα μαύρα ζουζούνια, από τις άραχνες που ταξίδευαν πίσω από τους φράχτες μετεωρισμένες πάνω από τις καλαμιές και τις πικροδάφνες. Μακριά, στις κόκκινες στέγες των σπιτιών, γλυτρούσε το ύστατο χαμόγελο ενός ήλιου μισοπεθαμένου, μάκραινε ως τα ψηλά κυπαρίσσια που πρόδελναν στο βάθος του κάμπου άραδιαστά στη σειρά, σαν καλογεροπαίδια. Τίποτα δεν έδειχνε σε τούτο το ειρηνικό απόγεμα πως ή Ελλάδα μας βγαγούσε κάτω από τη σκληρή κατοχή, ότι είχαμε πόλεμο...

Τό άρχοντικό του Γερολύμιου, ύψωνόταν περήφανο στην άριστη μεριά της δημοσίας, εκεί που αρχίζει ο καρδόμενος της Έλασσόνας. Από χρόνια πολλά, ο Γερολύμιος, ζούσε εκεί μέσα μαζί με την οικογένειά του, τη γυναίκα του, την αδελφή του και τα δυό του παιδιά. Τόν Αλέξη και τη Βιολέττα. Γιατρός ο ίδιος, είχε το καλύτερο όνομα στην περιφέρεια, σαν άνθρωπος και σαν επιστήμονας. Χιλιάμετρα δλόκληρα ξεκινούσαν οι χωριάτες για ο άρθουν να τον επισκεφτούν, να του ζητήσουν τη συμβουλή του όχι μονάχα για τη δική τους αρρώστεια, μα και για τα ζώντανά τους, τó βόδι τους ή τó μουλάρι τους. Κι ο γιατρός με τ' αγαθό του πάντα χαμόγελο σκόρπιζε συμβουλές, έγγραφε συνταγές και στην ανάγκη ξεκινούσε κι ο ίδιος για να δει τόν άρρωστο, είτε άνωθεν ήταν τούτος, είτε ζωντανό.

Ο Αλέξης μόλις και πατούσε τα δεκατέσσερα χρόνια του κι ή Βιολέττα, ένα χρόνο πιδ μεγάλη, έδειχνε πως κάποια μέρα θ' ακουλουούσε τó δρόμο τού πατέρα της

γιατί της άραζε πάντα να τόν βόηθαι στις μικροεγχειρίσεις που έκανε στους χωριάτες. Κι έπειτα τó εργαστήριο τού γιατρού ήταν τó καταφύγιό της, τις ώρες που της έμεναν ελεύθερες απ' τα μαθήματα. Τ' όνειρο όμως τού Αλέξη, ήταν να γίνει αξιωματικός. Από πολύ μικρός τόχε πει μια μέρα στη θειά Ιφιγένεια που τόν κρατούσε στην άγκαλιά της:

— Έγώ θά γίνω αξιωματικός σαν τó θεό Κλεομένη!

Αυτόν τόν θεό δεν τόν είδε ποτέ του ο Αλέξης. Είχε σκοτωθεί πολλά χρόνια πριν στο Μακεδονικό μέτωπο. Έβλεπε όμως τη φωτογραφία του κρεμασμένη μέσα στη μεγάλη σάλα τού σπιτιού και τη μητέρα του να τού βάζει μπρός του κάθε άνοιξη και κάθε φθινόπωρο φρέσκα τριαντάφυλλα κομμένα απ' τα παρτέρια τού κήπου. Ο θεός Κλεομένης ήταν ο μεγάλος της αδελφός κι ο μοναδικός καυμός της. Γιατί όποτε γύριζε τó βλέμμα της στην εικόνα του, τα μάτια της δάκρυζαν και τα χείλια της έτρεπαν από τó σιωπηλό εκείνο πόνο τού χαμού τού.

— Έ, μην κάνεις έτσι, της έλεγε συχνά ο γιατρός. Τη θέση τού Κλεομένη την παίρνει σιγά-σιγά ο Αλέξης. Είδες πόσο τού μοιάζει;

— Άς τού μοιάσει ο δλα εκτός απ' την τύχη, άπαντούσε εκείνη με φωνή που έτρεμε.

— Την τύχη τη φτιάχνουν οι άνθρωποι, Θάλεια. Δεν πιστεύω να ξαναγίνει άλλος πόλεμος. Κι αν ξαναγίνει, τα παιδιά μας είναι μικρά, ο Αλέξης δεν έχει φόβο να βρεθεί στο μέτωπο...

Κι όμως ο πόλεμος γίνηκε, ή Ελλάδα, χωρίς να νικηθεί βρέθηκε σκλαβωμένη κάτω από τα πόδια των έχθρων της. Αυτούς που έμεις κυνηγήσαμε στα ψηλά φαράγγια της Πίνδου και τού Μοράδα, ήταν τώρα αυτοί που περπατούσαν στους δρόμους μας σαν κορδομένα κοκόρια. Τρία χρόνια κατοχή δεν ήταν βέβαια και λίγο. Και ποιος ξέρει πόσον καιρό ακόμα μπορούσε να κρατήσει τούτο τó κακό. Η πείνα και ή στέρηση θέριζαν τούς κάμπους και τις πολιτείες. "Ό,τι καρπερό έθγαζε ή εύλογημένη ελληνική γη, έρχόταν και μάς τó εκλεβαν μέσα από τα χέρια μας τα ξανθόμαλλα λυκόβνια τού βορρά.

Μ' δλα αυτά, οι άνθρωποι δούλευαν σκληρά ώστε να μπορέσουν ν' αντιμετωπίσουν τις βιοτικές τους ανάγκες. Ο Γερολύμιος, δεν έπαψε ούτε στιγμή να βοηθάει τούς χωριά-

τες. Έτρεχε δπου τόν καλούσαν, πήγαινε από καλύβα σε καλύβα, γιάτρευε και παρηγορούσε. Άκόμα και οι Γερμανοί τόν εκτιμούσαν και τόν άφηναν ελεύθερο να κάνει τη δουλιά του. Ήξερε βλέπεις και τη γλώσσα τους, γιατί ο γιατρός είχε σπουδάσει στη Γερμανία. Αυτό ήταν κάτι για να τόν νομίζουν και λίγο «δικό» τους. Ο Γερολύμιος τούς άφηνε να πιστεύουν ο,τι θέλουν...

— Έτσι περνούσε ο καιρός. Κάποια νύχτα χτύπησε άξαφνα συναγεμός. Οι σειρήνες ουρλιάζαν σαν δαιμονομένα σκυλιά. Από τα βίθη τού κάμπου, πίσω από τα ψηλά πλατάνια, σα λεπίδες φωτεινές, ύψώθηκαν στον ούρανό οι προβολείς της Έλασσόνας.

Η Βιολέττα, σηκώθηκε άκροπατώνας, ζύγωσε τó κρεβάτι τού Αλέξη και τόν έσπρωξε σιγανά. Τó άγόρι πετάχτηκε τρομαγμένο και ρώτησε τρίβοντας τα μάτια:

— Τι είναι;

— Άκουσ; Οι σειρήνες... συναγεμός!

Τέντωσε τ' αυτιά του και άνοιξε τα μάτια όσο μπορούσε. Η καρδιά του χτυπούσε μ' άγωνία. Ήταν μια μεγάλη χαρά τούτη ή στιγμή, ήξεραν ότι την ώρα αυτή πάνω από τα κεφάλια τους πετούσαν οι άγγελοι με τα σιδερένια φτερά. Οι ξανθοί αυτοί άγγελοι που ξεκινούσαν απ' τη μακρινή τους πατρίδα για να φέρουν στον κόσμο τη λευτεριά και την άνάσταση.

Τα παιδιά έδαζαν όλη την προσοχή κι άφουγκράζονταν. Ένα μακρινό βουητό έκοβε τη νυχτερινή σιγαλιά. Έπειτα δλα ήσούχαζαν ψηλά στο χαγιάτι. Αρχίζαν τα πρωτοβρόχια.

— Δεν άκούω πιά τίποτα, έκανε λυπημένα τώρα ο Αλέκος. Τ' αεροπλάνα φύγανε χωρίς να μάς χαιρετήσουν όπως τις άλλες φορές...

— Όχι, εδώ είναι ακόμα, έπείμεινε ή Βιολέττα. Νά, άκουσε...

Μακρινός βομβαρδισμός τράνταζε υπόκωφα τη γη. Ομοβροντίες, άπανωτές, βουδαμένες από την άπόσταση, μα άδιάκοπες, μαρτυρούσαν πως κάτι σοβαρό γινόταν κάπου μακριά.

— Βομβαρδίζουν τη Λάρισα, έπαι ή Βιολέττα. Νά βγούμε στο μπλκόνι Αλέξη. Από κει μπορεί κάτι να δούμε.

Μά τότε άκούστηκε ή φωνή της θειάς Ιφιγένειας, απ' τó διπλανό δωμάτιο, να τά μαλώνει.

(Ακολουθεί) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από τó προηγούμενο)

— Δεν έχεις άδικο, άποκρίθηκε ο Ντίκ, βάζω μάλιστα και στοιχημα πως θά τόν άκούσουμε σε λίγο να περπατεί από πάνω μας. Ένας δυνατός κρότος τόν διέκοψε. Τριξήματα άκούστηκαν, γυαλιά σκορπίσανε στον άέρα κι έπειτα μ' έναν κρότο δυνατό, που τράνταζε δλόκληρο τó καράβι, έπεσε κάτι βαρύ στο δεύτερο πάτωμα τού «Πράσιγκ». Η Λευκή έβαλε τις φωνές κι ή Αννούλα χλωμή και τρέμοντας έκλεισε τ' αυτιά της.

— Είναι ή πόρτα τού σαλονιού που έσπασε, έπαι ο Ντίκ κατακίτρινος. Ο έχθρος πηγαίνει να μάς βρει στις καμπίνες. Φαίνεται ότι αυτό τó τέρας μπιρίζεται τó ανθρώπινο κρέας όπως τα θηρία τού δάσους.

Πολλή ώρα κράτησε αυτή ή φασαρία. Άναστατωμένα τα τρία παιδιά απ' τó φόβο τους, έμεναν καρφωμένα στη θέση τους και δέμιλούσαν. Φαίνεται όμως ότι κι ο άγνωστος έχθρος κουράστηκε από τη μάταιη αναζήτησή του. Σιγά-σιγά ο θόρυβος που έκανε άρχισε να κοπάζει, άκούστηκε μια στιγμή στη γέφυρα, έπειτα στο κατάστρωμα και σε λίγο έπαψε έντελώς. Κουρασμένη ή Λευκή απ' τη μεσονύχτια άγρυπνία της έκλεισε τα μάτια της και σε λίγο άποκοιμόταν βαθειά. Την έβαλαν στο κρεβάτι της και τα παιδιά άρχισαν να κουβεντιάζουν σιγανά.

— Φαντάζεσαι ότι ο κίνδυνος πέρασε γι' άπόψε Ντίκ; ρώτησε ή Αννούλα.

Τό άμερικανόπουλο σήκωσε ψηλά τούς ώμους του.

— Μόνο ο Θεός τó ξέρει, άποκρίθηκε. Και γυρίζοντας τη λάμπα απ' την άλλη μεριά για να μη φαίνεται τó φως απ' τις χαραμάδες της πόρτας πρόστεσε:

— Τό καλύτερο όμως είναι να κοιμηθείς Αννούλα. Δεν πρέπει να ξαγρυπνήσεις μια που τώρα δλα ήσούχασαν. Έγώ θά φυλάξω τη βάρδια μου κι' έλπίζω να μη μάς συμβεί τίποτε άλλο.

Τό κορίτσι όμως άρνήθηκε έπίμονα.

— Θα μείνω μαζί σου, τού έπαι ήσυχά. Οτιδήποτε κι αν γίνει θέλω να βρίσκουμαι κοντά σου, γιατί έτσι φοβάμαι λιγότερο.

Τό αερόστατο άξαφνα ύψώθηκε στον άέρα... Σελ. 203 στ. γ'

τη δεύτερη συνδυασμένη του έπίθεση. Τα δυό παιδιά κοιτάχτηκαν με άπόγνωση. Η Λευκή, ζύπνησε πάλι κι' άρχισε να κλαίει με μικρός κομμένους λυγμούς. Τώρα πιά δλόκληρη ή θωρακισμένη καμπίνα τους τράνταζε από τ' άπανωτά κτυπήματα που γίνονταν απ' έξω. Ο νεαρός Γκόρντον άραψε τó πιστόλι του. "Ός φαίνεται τó τέρας είχε υπεράνθρωπη δύναμη, γιατί ή σιδερένια πόρτα λίγο ακόμα και θά ύποχωρούσε, αν ο άγνωστος έχθρος δεν άρχιζε πάλι την άνάβασή του στις σκάλες που οδηγούσαν στη γέφυρα. Έφευγε.

— Ο Θεός μάς λυπήθηκε! έκανε μισοπεθαμένη ή Αννούλα.

— Κατάλαβε σίγουρα ότι τó φρούριό μας δεν είναι τόσο εύκολο για να πέσει, άποκρίθηκε ο Ντίκ. Άσφαλώς είμαστε πιά χωρίς κίνδυνο...

— Άς τó έλπίσουμε, έπαι τó κορίτσι, και έκανε τó σταυρό της. Θά έλεγε όμως κανείς ότι τó θηρίο κουτοαίνει. Δεν άκούγονται τώρα τα τρία τσόκαρα όπως τις άλλες φορές. Ο Ντίκ τέντωσε τ' αυτιά του. Μακρυνοί ήχοι μουσικής πλημμύρισαν τó καράβι.

— Είναι στο σαλόγι, παίζει πιάνο! φώναξε χλωμή ή Αννούλα. "Ω, Ντίκ! Βλέπεις ότι ο έχθρος μας είναι άνθρωπος;

Τό άμερικανόπουλο χλόμιασε ακόμα πιδ πολύ. Η μουσική ήταν άκατάστατη, τα πληκτρα κτυπούσαν στα τραβά, ένας θόρυβος μίας παράξενης συμφωνίας που δεν είχε άρχη ούτε τέλος.

— Μά τί παίζει; ρώτησε ή Αννούλα.

— Κάτι διαβολικό, φίλη μου, έπαι τó άγόρι. Δεν είναι ανθρώπινα δάχτυλα αυτά. Είναι μια πνοή που έρχεται θαρρείς από άλλο κόσμο, σάμπως στα πληκτρα έπάνω να περπατούν χιλιάδες δαιμόνια...

Η παράδοση μουσική σταμάτησε άπότομα. Τό παράξενο κλάκ-κλάκ, άκούστηκε πάλι που ανέβαινε τα σκαλιά κι' έφευγε πρós τó μέρος τού καταστρώματος. Αύτη τη φορά όμως τα βήματά του δεν ήταν κανονικά, τó ένα απ' τα τρία μόλις κι' άκούγονταν, σιγανό, σερνάμενο, σαν πληγωμένο.

— Κάτι έπαθε ο φίλος μας, έπαι ο Ντίκ.

Η Αννούλα όμως δεν τού άποκρίθηκε. Άποκαμωμένη από την κούραση και τις συγκινήσεις είχε άποκοιμηθεί στην καρέκλα. Η Λευκή στο κρεβάτι της, τó ίδιο. Ο σύντροφός τους δεν τούς ζύπνησε. Έννοιωθε όμως και τα δικά του μάτια να τά βαραινει ο ύπνος. Άντιστάθηκε όσο μπορούσε, πήρε βαθειές άνάσες και χτύπησε τó στήθος του για να τόν διώξει. Νόμιζε πως ο κίνδυνος δεν είχε περάσει ακόμα. Πόσες ώρες έμεινε ξάγρυπνος, ούτε ο ίδιος δεν ήξερε. Περπατούσε άδιάκοπα μέσα στην καμπίνα, έκοβε βόλτες έδώ και κει, ως που τέλος άρχισε να χαράζει. Αυτό τόν εύχαρίστησε με τó παραπάνω. Έσβυσε γρήγορα τη λάμπα, σκέπασε με μια κουβέρτα την Αννούλα κι' όπως ήταν με τα ρούχα

έπεσε στο κρεβάτι του. Ο ύπνος τόν πήρε άμέσως βαθός και ήσυχος. Ούτ' ένα όνειρο δέν ήρθε νά τόν τάρξει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VII ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Η Άννούλα ξύπνησε πρώτη. Έτριψε τά μάτια της μέ δυσκολία, γιατί τά μέλη της τήν πονούσαν άπό τόν ύπνο πού έκανε στήν καρέκλα. Για μία στιγμή δέν ήξερε πού βρισκόταν. Άλλά βλέποντας τή Λευκή και τόν Ντίκ, ξεπλωμένους στίς κουκέττες τους, έννοιωσε μονομιάς τόν περίβλλον της κι' αναστέναξε βεβαίως. Πήγε νά σηκωθεί, μά τά πόδια της πιασμένα καθώς ήταν, λυγίσανε άπότομα και ή μικρή Γαλλίδα μέ μεγάλο θόρυβο βρέθηκε στό πάτωμα. Ο νεαρός Γκόρντον πετάχτηκε πάνω τόν δυό λεφτά.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε, άρπάζοντας τόν πιστόλι του. Η Άννούλα γέλασε μέ τήν καρδιά της.

— Άφοδ μ' άφησες νά κοιμηθώ στήν καρέκλα, τί άλλο ήθελες νά συμβαίνει; Κατρακύλισα στό πάτωμα.

Η Λευκή ξύπνησε και κείνη κι' ήταν όλο χαρά, σά νά μή θυμόταν τίς νυχτερινές τους περιπέτειες.

— Έχω μία πείνα! έκανε κι' έδειξε τόν στομάχι της. Θα μάς φτιάξεις κακάο; ρώτησε τήν Άννούλα.

— Βέβαια, κακάο, φρέσκο βούτυρο και μαρμελάδα, τής είπε. Μά πρώτα νά πλυθώμε και νά σιγουρίσουμε τήν καμπίνα.

— Θα έχουμε επισκέπτες σήμερα; είπε πάλι ή μικρή.

— Άν είναι φίλοι άς έρθουν, άποκρίθηκε σκεπτικά τόν κορίτσι.

Ο Ντίκ δέν είχε όρεξη και ρούφηξε μόνο τόν κακάο δίχως νά βουτήξει τίς φρυγανιές.

— Μά πρέπει νά φάς, επέμενε ή Άννούλα.

— Για νά είσαι δυνατός, πρόσθεσε ή Λευκή.

Τόν άμερικανόπουλο όμως είχε άλλα στό νού του. Η νυχτερινή περιπέτεια τόν έκανε σκεπτικό και σοβαρό. Γι' αυτό όταν οι μικρές του φίλες πρότειναν ν' άνέβουν μαζί του στό κατάστρωμα, τόν άγόρι τούς είπε ότι πρέπει νά μείνουν προφυλαγμένες στήν καμπίνα.

— Έδώ κάτω υπάρχει ασφάλεια, έκανε ο Ντίκ, ένώ δέν ξέρούμε άκόμα τί θ' αντικρύσουμε άπάνω.

— Θάρρω μαζί σου, επέμενε τόν κορίτσι, άν υπάρχει κίνδυνος θα υπερασπιστούμε ο ένας τόν άλλο.

Δέν φοβούμαι πιά κι' ούτε θα λιποψυχήσω ό,τι κι' άν δώ. Έπειτα τόν θηρίο δέν έρχεται τήν ημέρα...

— Κι' όμως ή σημερινή μέρα είναι κρίσιμη. Είμαι σίγουρος πως τόν τέρας αυτό πληγήθηκε έχτες τόν βράδυ κι' ίσως νά μήν κατάφερε νά κατεβεί στή θάλασσα. Κάπου θα βρισκεται κρυμμένο και μπορεί νά μάς έπιτεθεί σέ ώρα πού δέν τόν περιμένουμε.

Η Άννούλα έμεινε σκεπτική. Η ύπαρξη αυτού τού τρομερού έχθρου τήν πλημμύριζε άπό τρόμο και άπόγνωση. Ήταν βέβαιη ξε άλλου πως δέν ήταν κανένα θηρίο όπως επέμενε ο Ντίκ, αλλά άνθρωπος πού άγαπούσε τόν αίμα κι' έπαιζε μουσική.

— Θυμάσαι τόν πιάνο; ρώτησε έπειτα άπό λίγο. Έπιμένεις άκόμα ότι δέν έχουμε νά κάνουμε μέ άνθρωπο;

— Πάντα, άποκρίθηκε ήσυχα ο Γκόρντον. Τόν τέρας αυτό μπηκε στό σαλόνι και άναποδογύριζε τά έπιπλα. Έτυχε κατόπι στό πιάνο, χτύπησε άθελα τά πληκτρα του μιά, δυό, δέκα φορές και μεις άπό δώ μάς φάνηκε πως έπαιζε μουσική.

— Κι' όμως, μία στιγμή ήμουνα βέβαιη πως έπαιζε τήν Ούγγρική Ραφωδία, έκανε ή Άννούλα. Έκείνα τά βαθεία του άκούοντα, κατόπι τά πιτσικάτα, όλα, όλα έδειχναν πως παίζει κάτι παράδοξο και τρομακτικό.

Πάρ' όλη τήν άνησυχία του, τόν άγόρι γέλασε μέ τήν καρδιά του.

— Τής νύχτας τά καμώματα τά βλέπει ή μέρα και γελά, είπε. Πάντως άς είναι. Έγώ έπιμένω νά μείνεις κοντά στή Λευκή ως πού νά γυρίσω.

— Αδτή τή φορά θα σέ παρακούσω, επέμενε τόν γενναίο κορίτσι. Δέν μπορώ νά ξέρω ότι μόνο εσύ κινδυνεύεις.

— Κι' έγώ τί θα κάνω; είπε ή Λευκή.

— Θα μείνεις λίγη ώρα συντροφιά μέ τή Μήτση. Έπειτα θα κατεβούμε και θα παίξουμε ντόμινο.

Η Άννούλα πήρε ένα πιστόλι στό χέρι και κοίταξε στό μάτια τόν σύντροφό της.

— Είμαι έτοιμη, τού είπε. Βλέπεις ότι δέν πήγαν χαμένα τά μαθήματα τής σκοποβολής πού μου έδωσες. Κι' ένώ πρώτα μόλις έβλεπα πιστόλι έβανα τίς φωνές, σήμερα είμαι έτοιμη νά πολεμήσω σά τήν πατριώτισσά μου τή Ζάν Ντ' Άρκ.

— Μά ή Ζάν Ντ' Άρκ, δέν είχε πιστόλια, έκανε ή Λευκή.

Τά παιδιά χαμογέλασαν μέ τήν έξυπνη παρατήρηση τής μικρής και μέ μεγάλη προσοχή άνοιξαν τήν πόρτα τής καμπίνας και βγήκαν. Πέρασαν τόν διάδρομο μέ τίς ντρίλιες, άνεδοκατέβηκαν κάτι σκαλιά και έφτασαν στίς έσωτερικές γκαβίλλιες τού καρατιού, εκεί πού ο θερμαστής κάνει πόστο τίς ώρες πού ξεκουράζεται.

— Περιέργο, είπε τόν κορίτσι, δέν άπάρχει κανένα ίχνος άπό τά χθεσινά γεγονότα. Λίγο άκόμα και θα πιστέψω πως όλος αυτός ο θόρυβος και οι επιθέσεις γίνονταν άπό φαντάσματα τής θάλασσας.

— Μακάρι νά ήταν έτσι, άποκρίθηκε ο Ντίκ, πού στίς φλέβες του έτρεχε τόν αίμα τού Ρόμπερτ Γκόρντον τού φαντασματοκονηγού τών πόργων τής Σκωτίας, τά φαντάσματα δέν πειράζουν εκείνους πού δέν τά ένοχλούν. Έδώ όμως έχουμε νά κάνουμε μέ κάτι ζωντανό, μέ δαίμονα, μέ τέρας ή μέ κάποιο τεράστιο θηρίο.

— Ασφαλώς όμως έχει πληγωθεί, είπε ή Άννούλα. Τόν άκουσα κι' έγώ νά περπατάει κουτσαίνοντας και είμαι περίεργη νά δω πως κατόρθωσε νά κατεβεί άπ' τόν «Πράνσιγκ».

— Πιό καλά ήταν νά ξέραμε πως άνέβηκε σ' αυτό, άπάντησε τ' άγόρι. Γιατί άν μαθαίναμε τόν δρόμο του θα προσπαθούσαμε νά έξασφαλισθούμε άπό κείνη τή μεριά τουλάχιστον.

Ο Ντίκ σκυθρωπός πάντα και άνήσυχος, πορεύτηκε πρds τή σάλα τού βαποριού. Ένα τρομακτικό θέαμα παρουσιάστηκε τότε μπροστά στό μάτια τους. Όλες οι πόρτες ήταν σπασμένες, στό πάτωμα ξύλα, γυαλιά άνακατωμένα, τόν πιάνο άνοιγμένο στό δυό έχασκε μέ τά δόντια βγαλμένα, θαρρείς ξεπίτηδες ένα-ένα.

Τά δυό παιδιά κοίταζαν έντρομα τήν καταστροφή.

— Άς φύγουμε άπ' έδώ μέσα γρήγορα, είπε ή Άννούλα στό σύντροφό της. Δέν μπορώ νά βλέπω τόν φρικιαστικό αυτό θέαμα.

Όσοσο ο φόβος δέν τούς άφηνε νά προχωρήσουν. Μέ δισταλμένα μάτια κοίταζαν γύρω τους. Σά νά είχε περάσει άπό κεί μέσα ένα θηρίο πρωτόγονο και μανιασμένο πού βρέθηκε άξαφνα στό περίβλλον πού δημιούργησε ο άνθρωπίνος πολιτισμός, βάλθηκε νά τόν καταστρέψει συθέμελα.

(Άκολουθεί) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΡΕΤΣΙΝΑΣ

Μία φορά κι' έναν καιρό, έζούσε μέσα σ' ένα δάσος τών Ινδιών μία πολύ-πολύ όμορφη κοπέλλα, όμορφή σάν τά κρύα τά νερά και λευκή σάν τά κρίνα. Τά μαλλιά της τά ξανθά, είχαν τόν χρυσαφι εκείνο χρώμα πού έχει τόν ώριμο τόν στάχυ και τά ματάκια της τ' άνοιχτογύλανα, θυμίζανε τόν άνοιξιότικον ούρανό. Γι' αυτό κι' ή κοπέλλα αυτή, καμάρι και καύχημα τού σπιτιού της, δέν έβγαине ποτέ της τήν ημέρα, μήν τήν ιδεί ο ήλιος και τόν πολύ τόν φώς. Όμως άγαπούσε πολύ τή θάλασσα και κάθε πού σουρούπωνε, έπαιρνε τά σούνεργά της, τής φαριχής, και μέ τόν καλάθκι στό χέρι, μέ τά δολώματα, άφινε τόν βαθύ κι' ίσκιερό της δάσος και κατηφόριζε πρds τή θάλασσα, τή θάλασσα πού ήξαιρε νά τής λείε τόσα τραγούδια. Άγαπούσε τόν φάεσμα και περνούσε όλη τή νύχτα της μ' αυτό, άποξεχασμένη, επάνω σ' άγκίστρι της, πού δσες φορές τόν τραβούσε, έκανε τή θάλασσα νά φωσφορίζει μέ τόν σπαρτάρισμα τ' άγκιστριμένου φαριού. Άχ αυτό τόν φωσφόρισμα τής θάλασσας! Δες και τόν κύμα κουβαλούσε στό πόδια της, για νά σκορπίσει σπάταλα για χατήρι τής όμορφιάς της, όλα τού κόσμου τά πολύτιμα πετράδια. Περνούσε όμως ή νύχτα γρήγορα και μόλις έκανε νά σκάσει ή αύγή, ή κοπέλλα τρομαγμένη μήν τύχει και τήν προλάβει ο ήλιος, τά μάζευε γρήγορα-γρήγορα και μία και δυό τραβούσε πάλι πρds τόν δάσος.

Όμως μία μέρα — μία νύχτα ήθελα νά πω — τήν άπορρόφησε τόσο πολύ τόν φάεσμα, πού ξαστέχησε τήν ώρα πού περνούσε, προσπαθώντας νά πιάσει ένα φαράκι πού όλο τοιμπούσε, χωρίς νά πιάνεται σ' άγκίστρι της, μ' όλη τήν τέχνη πού χειριζότανε τήν πατονιά της. Τεχνίτρα αυτή, βλέπετε, μά έξυπνο και

τό φαράκι, κατόρθωνε νά τής ξεφύγει πάντα τήν τελευταία στιγμή, τήν ώρα άκριβώς πού έτοιμαζότανε νά τόν τραβήξει επάνω. Έτσι άποξεχάστηκε όλοτετα, και δέν έννοιωσε, αλόιμονο, τόν σκάσιμο τής αύγής. Σέ λιγάκι ο ήλιος άρχισε ν' άναδύεται άπό τή θάλασσα μ' όλη εκείνη τή μεγαλοπρέπεια πού τόν χαρακτηρίζει σέ παρόμοιες ώρες, και βλέποντας τήν κοπέλλα πού φάερε, ματίγωσε τόν χρυσό του τόν άρμα, κι' άρχισε βιαστικός ν' άνεβαίνει τόν άνήφορο τ' ούρανο. Όταν ή κο-

πέλλα τού ήλιου νά τής λυώνει κυριολεκτικά τόν κορμί της. Τά μαλλιά της τού κάκου προσπαθούν χυμένα στίς πλάτες της νά τήν προφυλάξουν άπό τά καφτερά βέλη τού ήλιου. Ο ίδρωτας της άρχισε ν' αναδύεται άφθονο τώρα πιά, και ν' άφινει κάτι πολύ περιεργά σημάδια επάνω στό χώμα, τόν σκεπασμένο άπό τίς ξερές βελόνες τών πεύκων.

Όμως ή ανθρώπινη άντοχή έχει, όπως ξέρούμε, πάντα ένα κάποιο όριο πού δέν μπορεί δυστυχώς νά τόν ξεπεράσει κανείς όσο κι' άν είναι δυνατός, κι' όσο γενναίο κι' άν ξέρει ν' άντιβίεται στή ζωή μέ τίς έναντιότητες τής μοίρας του. Έτσι κι' ή δυστυχισμένη κοπέλλα, νοιώθοντας τίς δυνάμεις της νά τήν εγκαταλείπουνε πιά, πλησίασε ένα γέρικο δέντρο — είχε προχωρήσει άρκετά πιά μέσα στό δάσος — κι' άγκυλιάζοντας τόν για νά στηριχτεί, έρριξε μία τελευταία γεμάτη νοσταλγία και πόνο ματιά, πρds τόν μέρος όπου ήτανε ή καλύβα της, κι' έλιποθύμησε.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Νά κι' άλλη μία όμορφη γατούλα!

Ο ήλιος πού σ' αυτό τόν άναμεταξύ έξακολουθούσε τόν άνελέητο κυνηγητό του, βρίσκοντας ένα άνοιγμα άνάμεσα στό φύλλωμα τών δέντρων, μπόρεσε άπ' αυτό νά τήν περιλούσει μέ τίς άχτινες του πού είχανε πιά άρκετά δυνάμωσει. Η κοπέλλα λιπόθυμη δσως ήταν, αναλύθηκε σ' ένα ξανθό σάν τά μαλλιά της και διάφανο σάν τή ματιά της όγρό, κι' εκάλυψε τόν φτωχό τόν πεύκο, πού στάθηκε κι' ο τάφος της, και πού άκόμα δακρύζει, τίς ξε-

στές καλοκαιριάτικες ημέρες, στή θύμηση τού χαμού της. Έτσι δημιουργήθηκε στόν κόσμο ή γνωστή μας ρετιόνα, τόν «κολοφώνιον» όπως λέγεται έπιστημονικά, ή ρετιόνα πού δίνει τή χαρακτηριστική εκείνη λαμπράδα μέ τόν κίτρινο χρώμα της στό περιφώνιο κρασί τής Άττικής, και πού κάνει τόν δόξαρι τού βιολιστή, νά κλαίει μέ τόση νοσταλγία και πόνο επάνω στίς μαγικές τίς χορδές του!.. Δ. Α. ΤΡΩΒΑΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Τρία παιδιά από μακρυνό μέρος. "Ας πλησιάσουμε, χωρίς φόβο : Χωρίς να το καταλάβουμε τα παιδιά βρέθηκαν γονατισμένα μπροστά στο βασιλικό θρόνο, φωνάζοντας :

— Ζήτη η βασίλισσα ! (άκριβως όπως τους είχε πει να κάνουν, η γυναίκα του θυρωρού). Την ίδια στιγμή μιλά ωραία Κυρία, σαν παραμυθένια, ντυμένη στα δλόχρυσα και τυλιγμένη μέσα σε κάτασπρα πέπλα, σηκώθηκε από το θρόνο και είπε :

— Μη φοβάστε ! Χαίρομαι στ' αλήθεια που ήρθατε να με δείτε. Κι' από τόσο μακριά ! Αυτό θα με διασκεδάσει λίγο. Είναι τόσο μονότονα όλα εδώ πέρα.

Πίσω από την "Ανθέα ο Κύριλλος γονατιστός ψιθύριζε στο αυτί του Ρόμπερτ.

— Παιδιά, μη μιλήσει κανείς. Δεν απαντούν στη βασίλισσα. "Όμως δε ρωτήσαμε τη διεύθυνση, της Τζέννης και του Ψάμμεντ.

— Τι σε νοιάζει ; είπε ψιθυριστά ο Ρόμπερτ. Το μαγικό φυλαχτό θα μας δείξει το δρόμο. Το είπε ο Ψάμμεντ.

— Να, φυσικά, είπε ο Κύριλλος κοροϊδευτικά ! Θα μας τον δείξει το Φυλαχτό . . . αν το είχαμε.

Τότε ο Ρόμπερτ κατάλαβε, και ψιθύρισε.

— Τόμπολα !

Κι' ο Κύριλλος πρόσθεσε :

— Η Τζέννη έχει κρεμάσει το Φυλαχτό γύρω στο λαιμό της, και το πήρε μαζί της.

Τόμπολα ! Ξανάπε ο Ρόμπερτ, ξεχνώντας πως μπροστά στο θρόνο της βασίλισσας της Βαβυλώνας θάπρεπε να προσέχει καλλίτερα τα λόγια του !

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII
ΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΣΠΗΛΑΙΟ

Η βασίλισσα τράβηξε τρία κόκκινα χρυσοκέντητα μαξιλάρια από το θρόνο της και τάβαλε μπροστά στα πόδια της πάνω στα μαρμάρινα σκαλοπάτια του θρόνου.

— Καθήστε, είπε στα παιδιά. "Έχω μεγάλη περιέργεια ν' ακούω για τη μακρυνή σας Πατρίδα, και να μάθω πως ήρθατε εδώ, και γιατί. Λυπάμαι που είμαι τόσο απασχολημένη και δεν έχω πολύ καιρό. Μά, είμαι υποχρεωμένη να ακούω και να δικάζω κάθε μέρα. "Εσείς στην

Πατρίδα σας δεν το έχετε αυτό το έθιμο ;

— "Όχι ! είπε ο Κύριλλος, η μάλλον το έχουμε, αλλά δεν δικάζουμε έτσι δημόσια. Αυτό γίνεται στο δικαστήριο. Σε κλειστό χώρο.

— Α ! είπε η βασίλισσα. Θα προτιμούσα κι' εγώ να γινόταν έτσι. Θάταν ευκολότερη δουλειά. "Ενώ τώρα είμαι υποχρεωμένη να λάβω υπ' όψιν και τη γνώμη του κόσμου. Νά βγάξεις αποφάσεις, είναι δύσκολο πολύ. "Όσο κι' αν έχεις σχετική πείρα.

— "Εμείς η γυναίκες δεν δικάζουμε. "Αλλά έχουμε άλλες σκοτούρες. Σολφές, και σκάλες.

— Η Τζέννη κι' εγώ μελετάμε μισή ώρα την ημέρα.

— Τι θα πει αυτό ; ρώτησε η βασίλισσα. Και ποιά είναι η Τζέννη ;

— Η Τζέννη είναι η μικρή μου αδελφή. Μια καλή γυναίκα την κράτησε να την προσέχει. Το Σολφές και η σκάλες είναι Μουσική.

— Δεν ξέρω μουσική είπε η βασίλισσα. Τραγουδάτε ;

— Βέβαια ! είπε η "Ανθέα. Τραγουδάμε σε κομμάτια.

— Αυτό είναι πολύ παράξενο είπε η βασίλισσα. Σε πόσα κομμάτια κοβόσατε για να πητε ένα τραγουδί ;

— Μά . . . δεν κοβόμαστε καθόλου, είπε ο Ρόμπερτ, αλλιώς πως θα τραγουδούσαμε ; Θα σας δείξουμε, και θα δήτε.

— Καλά ! είπε η βασίλισσα. Τώρα καθήστε σαν φρόνιμα παιδιά ως που να τελειώσω την άκρυσή μου. "Ο τρόπος που δικάζω είναι εξαιρετικά ενδιαφέρων. Θα με πητε γνωστρία που σας το λέω αυτό. Μά, σας θεωρώ σαν δικούς μου, και σαν να σας ήξερα από πολύ καιρό.

Η Βασίλισσα τακτοποιήθηκε καλά στο θρόνο της, και έδωσε το σύνθημα για ν' αρχίσει το δικαστήριο. Τα παιδιά καθισμένα στα πόδια της, πάνω στα μαξιλάρια, την κοιτάζανε με περιέργεια και θαυμασμό. Την βρισκανε ωραία και εύγενικά, μά όχι και πολύ έξυπνη.

Πρώτα παρουσιάστηκε στη βασίλισσα μια γυναίκα, που ο αδελφός της της είχε πάρει τα λεφτά που της άφισε ο πατέρας της. "Ο αδελφός έλεγε πως τα λεφτά τα πήρε ένας θεός τους. Γινότανε μια ζωηρή συζήτηση χωρίς νόημα και ενδιαφέρον, και τα παιδιά άρχισαν να βα-

ριούνται, όταν ξαφνικά η βασίλισσα είπε :

— Βάλτε τους και τους δυό, θεία και αδελφό φυλακή, ως που ο ένας από τους δυό να όμολογήσει πως ο άλλος είναι άθωος.

— Μά, αν είναι και οι δυό άθωοι ; δεν μπόρεσε να κρατηθεί ο Κύριλλος, να ρωτήσει.

— Δεν είναι δυνατόν ! είπε η βασίλισσα. "Όταν γίνει κάτι, θα πει πως κάποιος το έχει κάνει.

Σε παρακαλώ, μη με διακόπτετε ! "Υστερα παρουσιάστηκε μια γυναίκα κλαίγοντας. Παραπονιόταν πως ο άντρας της ήταν φυλακή.

— Για ποιά αίτια ; ρώτησε η βασίλισσα.

— Είπανε πως μιλούσε ενάντια στη βασίλισσά του, είπε η γυναίκα. Αυτό είναι φέμμα : Κάποιος θα ήθελε να του κάνει κακό. Και τον κατηγορήσε.

— Πώς το ξέρεις, πως δεν μιλούσε εναντίον μου ; ρώτησε η βασίλισσα.

— Ποιός θα μπορούσε να πει κακό για Σένα ; είπε με απέλεια η γυναίκα, άμα δει πόσο ωραία είσαι !

— "Αφίστε το φυλακισμένο, ελεύθερο, είπε η βασίλισσα χαμογελώντας.

Για κάμποση ώρα εξακολούθησε το περίεργο αυτό δικαστήριο.

Στο τέλος η βασίλισσα χτύπησε τα χέρια και είπε :

« Η άκρυσή τελείωσε ».

Η βασίλισσα, πήρε τα παιδιά και κατεβήκανε στον κήπο.

Σκλάβοι τοποθέτησαν μαξιλάρια κάτω από τα δέντρα και πρόσφεραν στη βασίλισσα μια χρυσή κοψα με κρασί. "Ενας από τους σκλάβους άφου το δοκίμασε πρώτα το πρόσφερε στη βασίλισσα.

— Είναι για το φόβο, μη με δηλητηριάσουν, είπε η βασίλισσα στα ξαφνιασμένα παιδιά.

— "Όταν ξμεινε μόνη με τα παιδιά, η βασίλισσα είπε.

— "Ας μιλήσουμε τώρα για σας.

— "Ο Κύριλλος της είπε δλη τους την ιστορία. "Απόρησε κι' ο ίδιος πως μιλούσε έτσι ελεύθερα εδώ, κι' έλεγε πράγματα που στο Λονδίον δεν θα τολμούσε να τα πει σε κανένα.

— Α ! είπε η βασίλισσα ακούγοντας. Αυτός ο Ψάμμεντ πρέπει να είναι πολύ αξιοπερίεργος. Να τον καλέσουμε. το βράδυ στο τραπέζι.

— Δεν ξέρουμε που βρίσκεται, είπε η "Ανθέα.

— Μη στενοχωριέστε, είπε η βασίλισσα. Θα στείλω τον Ρίττι-Μάρ-

τουκ, τον ύπασπιστή μου, να βρη τη γυναίκα που σας φιλοξένησε !

— "Ο Κύριλλος έγραψε ένα γράμμα για τον Ψάμμεντ, που έλεγε :

« Κρυσή καλά το Φυλαχτό, πριν νάρθεις εδώ με τη Τζέννη. "Όλα πάνε καλά. Σχίσε το γράμμα ».

— "Ο Ρίττι-Μάρτουκ το πήρε κι' έφυγε. Η βασίλισσα θαύμασε τον Κύριλλο που ήξερε να γράφει.

— Τώρα είναι ώρα για φαγητό, είπε στα παιδιά.

— "Αφου έφαγαν τα παιδιά στο βασιλικό τραπέζι, όλοι οι παλατιανοί πήγαν να κοιμηθούν, τον άπογευματινό τους ύπνο.

— "Όταν ξύπνησαν, η "Ανθέα ρώτησε :

— "Αραγε γύρισε ο Ρίττι-Μάρτουκ με τη Τζέννη και τον Ψάμμεντ ;

— "Ο Ρίττι-Μάρτουκ φάνηκε τότε μπροστά τους.

— Λυπάμαι πολύ που δεν σας έφερα την αδελφή σας τους είπε. Μά, το ζώνη που είναι μέσα στο καλάθι, δάγκωσε το παιδί της γυναίκας του φρουρού, και η αδελφή σας πήρε το καλάθι της κι' έφυγε για νάρθει εδώ. Η αστυνομία είναι αναστατωμένη, και ψάχνει να τη βρει. Σε μερικές βδομάδες ελπίζουμε πως θα τη βρούμε.

Τα παιδιά στενοχωρηθήκανε πολύ. "Αφου συζητήσανε πολλή ώρα όμως, στο τέλος βρήκανε πως άφου η Τζέννη ήτανε μαζί με τον Ψάμμεντ, δεν είχε ν' φοβηθεί τίποτα.

Το βράδυ στο δείπνο, διάφοροι χορευτές και τραγουδιστές διασκεδάζαν τη βασίλισσα και τον βασιλέα που είχε γυρίσει από το ταξίδι του.

— Τώρα να τραγουδήσουμε και μαζί κάτι, είπαν τα παιδιά μεταξύ τους.

— Τι να ποθμε ; ρωτούσανε και ξαναρωτούσανε ο ένας τον άλλο.

Στο τέλος αποφάσισαν, και όλοι μαζί άρχισαν να τραγουδάνε :

Σ' ένα παλάτι μαγικό
κάθεται η κόρη π' αγαπώ.
— « Πατέρα της και βασιλιά »
— « που έχεις της πόρτας τα κλειδιά »
— « όσο κι' αν την κλειδώσεις »
— « σε μένα θα τη δώσεις ! »

"Ενθουσιασμένος ο βασιλιάς από το τραγουδί, φώναξε :

— Ζητείστε μου τι θέλετε. Θα σας το δώσω !

— Νά ζητήσουμε το μισό Φυλαχτό, ψιθύρισε ο Ρόμπερτ, και πριν το καλοσκεφθεί, είπε δυνατά :

— Βασιλιά μου — πολλά τα έτη σου — θέλουμε να μας δώσετε το μισό κομμάτι από το Φυλαχτό που γράφει πάνω : Ουρ-Χέκαου-Σέτσεχ !

Μια άπεραντη σιωπή απλώθηκε στα λόγια του Ροβέρτου. Η βασίλισσα έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της, κι' ο βασιλιάς σηκώθηκε και στάθηκε άκίνητος σαν μαρμαρωμένος.

— Συλλάβετε τα παιδιά αυτά ! φώναζε στους στρατιώτες του.

Στη στιγμή, όχτω στρατιώτες περικύκλωσαν τα παιδιά.

— Τερούλα και άσεβότατα όντα ! είπε ο βασιλιάς, στα έκπληκτα έγγλεζόπουλα. "Οδηγήστε τα στην πίσκοτεινή φυλακή, άσπου να μάς πουν τι ξέρουν για το χαμένο Φυλαχτό.

— Την πάθαμε . . . ψιθύρισε ο Κύριλλος.

— Μπά ! όλα θα πάνε καλά. Πρέπει να πάνε καλά, τον καθησύχασε η "Ανθέα.

Τους κατέβασαν σε μια σκοτεινή και όγρη φυλακή. Στο φως μιας δάδας τα παιδιά φοβισμένα κοιτάζανε τους χορταριασμένους τοίχους, και τις γωνιές, που ήτανε γεμάτες σκουλήκια και έρπετα.

— Πρόσεχέ τους ! είπε στο φύλακα της φυλακής ο άρχηγός της φρουράς. "Ο βασιλιάς θα τους ανακρίνει αύριο.

— Φτωχά παιδιά ! είπε άναστενάζοντας ο φύλακας.

"Ο Ροβέρτος λυπόταν που όλα αυτά ήτανε φταίξιμο δικό του.

— Κουράγιο, λέγανε όλοι μαζί.

"Ο φύλακας τους έφερε λίγα κομμάτια φτηνά κέικ, και λίγο νερό.

— Κοιμηθήτε, κι' αύριο βλέπουμε, τους είπε φιλικά.

— "Ω ! Κύριε φύλακα, τι θα μάς κάνουνε αύριο ; ρώτησε φοβισμένη η "Ανθέα.

— Θα σας κάνουν να μιλήσετε για το Φυλαχτό, είπε ο φύλακας. Τώρα, καληνύχτα.

— Καληνύχτα, είπαν με τρεμάμενη φωνή τα παιδιά.

Το φως κόντευε να σβύσει.

Τα παιδιά άρχισαν να φοβούνται στ' αλήθεια.

— "Αν ποθμε τα μαγική λέξη χωρίς ναχουμε το Φυλαχτό, λένε να κατορθώσουμε τίποτα ; τους είπε η "Ανθέα.

— "Ας δοκιμάσουμε, άπάντησαν με μια φωνή.

Τότε η "Ανθέα, συγκεντρώνοντας όλο της το κουράγιο είπε με δύναμη :

— « Ουρ-Χέκαου-Σέτσεχ ! »

"Υστερα σάπασε, κι' όλοι περιμεναν με άγωνία.

Ξαφνικά στη γωνιά φάνηκε ένα γαλάζιο φως. Και μέσα στο φως ξεχώρισαν μια τρομερή μορφή νάρχε-

ται προς το μέρος τους. "Εμοιάζε σαν τις μορφές που βλέπουμε σκαλισμένες πάνω στις άρχαίες πέτρες, μέσα στα Μουσεία. Είχε κεφάλι και φτερά άετου, και σώμα ανθρώπου.

"Ήταν ο Νισρώχ.

— "Ω ! φύγε από δω ! φώναζε η "Ανθέα μά ο Κύριλλος δυνακτώτερα είπε :

— "Όχι ! μείνε !

Το φάντασμα δίστασε μια στιγμή. "Υστερα έσκυψε μπροστά στα παιδιά.

Μιλήστε, είπε στα παιδιά. Τι θέλετε και φωνάζετε το όνομα του Ουρ-Χέκαου-Σέτσεχ ;

— Θέλουμε να γυρίσουμε σπίτι μας, είπε ο Ρόμπερτ.

— "Όχι ! όχι ! φώναζε η "Ανθέα. Θέλουμε να πάμε εκεί που είναι η Τζέννη.

Το φάντασμα σήκωσε το χέρι του κι' έδειξε τον τοίχο της φυλακής. Την ίδια στιγμή ο τοίχος χάθηκε. Στην θέση του φάνηκε ένα δλόφωνο δωμάτιο με πλούσια χαλιά και θαυμαστή πολυτέλεια. "Εκεί είδαν τη βασίλισσα καθισμένη στο θρόνο. Στα πόδια της πάνω σ' ένα βελούδινο μαξιλάρι βρισκόταν ξαπλωμένος ο Ψάμμεντ, και πιό κει, πάνω σε μια αναπαυτική πολυθρόνα κοιμότανε η Τζέννη.

— Πήγαίνε μας εκεί, παρακάλεσε η "Ανθέα.

— "Ελάτε, είπε ο Νισρώχ. Και τους πήγε.

— "Ω ! αγαπητά μου παιδιά, τους είπε η βασίλισσα. Πως ήρθατε εδώ ; τώξερα πως έχετε μαγική δύναμη. "Εγώ θα σας ελευθερώνα το πρωί. Με προλάβετε. Τώρα θα σας δώσω τον Ρίττι-Μάρτουκ, να σας δείξει το δρόμο να φύγετε.

— "Όχι ! όχι ! είπε η "Ανθέα ξυπνώντας τη Τζέννη. Θα φύγουμε μόνοι μας. Πές τε στο βασιλιά πως δεν φταίει ο φύλακας, παρά ο Νισρώχ.

— "Ο Νισρώχ ! που τον βρήκατε ; ρώτησε η βασίλισσα.

— Η Τζέννη σήκωσε το Φυλαχτό, πριν οι άλλοι δώσουνε άπάντηση.

— Ουρ-Χέκαου-Σέτσεχ, είπε.

Και βρεθήκανε πάλι στην τραπέζα του σπιτιού τους στη Φίταροϋ-Στρήτ αριθμός 300.

— Τζέννη πήγαίνε φέρε την άμμο του Ψάμμεντ είπε ο Κύριλλος.

"Αμα έφυγε η Τζέννη ο Κύριλλος είπε στα παιδιά.

— Να μην της μιλήσουμε για τη φυλακή και για τον Νισρώχ. Θα φοβηθεί και δε θα ξανάρθει άπου πάμε. Οι άλλοι συμφωνήσανε μαζί του. (Ακολουθεί) ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ

(ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ)

[Συνέχεια από το προηγούμενο]

ΕΙΚΟΝΑ Γ΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Την άλλη μέρα το μεσημέρι στην ίδια κάμαρα).

Μάννα, Θυμιώ.

Μάννα. Μεσημέριασε, κι' ακόμα να φανεί... Θέ μου τί νυχτιά... Άν τον χάσουμε κι' αυτών σαν τον πατέρα Θυμιώ;... Κι' αυτός ο ξένος μη σούπε την καθάρια αλήθεια;... μην το παιδί...

Θυμιώ (με συντριβή). Μην το λές... μην το λές μάννα... όχι δεν μπορεί νάπε την αλήθεια... Αφού δεν ήξερε το σύνθημα... Το λοιπόν;

Μάννα. Τάχα μην δεν ήθελε να το πει σε σένα, σ' ένα κοριτσάκι δώδεκα χρονώνε... Έτσι τώχεις ξευ εύκολο πράμμα;

Θυμιώ. Να μην τώλεγε, μά να μην κάνει πάλι το χαρούμενο μόλις τώπα γω το ψεύτικο... (μιμείται) βλέπεις... βλέπεις... ΝΙΚΗ — ΠΑΤΡΙΣ.

Μάννα. Σ' αυτό, ναι, δεν έχεις άδικο.

Θυμιώ. Κι' όμως μάννα φοβάμαι... φοβάμαι πολύ... αυτή η παράξενη νυχτιά... Ο λοχαγός, το φευγιό του Πετρού, ξου με τις γυναίκες στα χιόνια... Ο ξένος με τα λόγια τα βαρεία... Μάννα, αν ήταν α λ ή θ ε ι α... αν σε' αληθινα έστειλε ο Πετρού τον άνθρωπο να με κρατεί;... Κι' εγώ τ' άψήφισα το μαντάτο;

Μάννα. Μην τυραγνίσαι παιδί μου...

Θυμιώ. Ο Θεός να με λυπηθεί μάννα, να μην είμαι εγώ η αιτία του χαμού του Πετρού μας...

Μάννα. Ο Θεός βλέπει το δικιο μας και θα μάς ποθέσει. Σώπα κι' ακαρτέρει... Ποιός ξέρει μην δεν τούλαχε κατιτίς και δεν παρουσιαστεί ξάφνου εμπρός μας.

Θυμιώ. Φταίω όμως, δε φταίω;... Μην έπρεπε να τον πάω εκεί στο λόφο της Γριάς;

Μάννα. Όρκισθήκες...

Θυμιώ. Τώκανα καλά να βάλω την Πατρίδα πάνω απ' τον Πετρού μας μάννα;

Μάννα. Μη βλαστημάς. Πάνου απ' όλα η Ελλάδα... Έκανες το προπούμενο απέναντί της και απέναντι του πατέρα σου... Που μάς τον πήρανε οι αντίχριστοι (σφίγγει τις γροθιές της). Άτιμοι... Άτιμοι...

Θυμιώ (πολύ σιγά). Και μονάχα απέναντι στον Πετρού, δεν έκανα το προπούμενο... (Χτυπών στην πόρτα).

Μάννα Θυμιώ (με μια κραυγή). Πετρού!... (Τρέχουν άλαλιασμένες στην πόρτα και την άνοιγουν).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

(Οι ίδιες, Πετρούς, δυο στρατιώτες, γυναίκες, παιδιά).

(Οι δυο στρατιώτες κρατάνε τον Πετρού βαρεία πληγωμένο... πίσω τους, γυναίκες, παιδιά, σαν τιμητική κουστωδιά).

Μάννα. Θυμιώ (πέφτουν άπάνω του). Πετρού. (Τον ξαπλώνουν στο κρεβάτι).

Μάννα. Τι σου κάνανε παιδάκι μου οι άτιμοι;... (κλαίει).

Πετρούς (μ' αδύνατη φωνή). Μάννα, Θυμιώ μη λυπάστε, είμαι χαρούμενος... (σταματάει με μια έκφραση πόνου).

Ένα άγόρι. Μακάρι και για μάς νάρθει η μέρα να πεθάνουμε για την Ελλάδα.

Μάννα. Στο γυρισμό σε λαβώσανε, γιε μου;...

Ο στρατιώτης. Κυρά, ο γιός σου είναι ήρωας... στον πηγυρό λαβώθησε... μά δε δειλίασε, σουφροντας έφτασε στις γραμμές μας και το γαίμα του να τρέχει πάνω στα χιονισμένα μονοπάτια...

Μάννα. Παιδάκι μου!... Θυμιώ (κλαίει ψιθυρίζοντας). Αδερφούλη μου...

Πετρούς. Αιτός Έραξ. Με πήρανε στα χέρια... μου φωνάξανε Ζήτω... όχι, πονώ... Κι' ο συνταγματάρχης με φίλησε στο μέτωπο...

Μάννα. Αξίζει να πεθαίνει κανείς σαν έζησε τέτοιες στιγμές... ήτανε σπουδαία η διαταγή.

Μάννα. Ακούτε;... άκούτε δλοισας;... Τρέξτε να φέρετε ένα γιατρό να τον σώσουμε...

Ένα άγόρι. Πάω τρέχοντας... έννοια σου κυρά... (φεύγει).

Μάννα. Πονώ παιδάκι μου μαζί σου... μά νοιώθω και μια περηφάνεια... που μ' αξίωσε ο Θεός νάμαι εγώ η μάννα σου... (κάνει τον σταυρό της σκύβοντας στον Πετρού).

Μια γυναίκα. Όλα συ για την Πατρίδα, καλότυχη... άντρα... παιδί... (άκούγονται δυνατές κωδωνοκρουσίες, οι γυναίκες διαλαιάζονται).

Ένα κορίτσι. Συναγεμμός... Ένα κορίτσι. Τ' άεροπλάνα με τις γουρούνες!...

Ένα μικρότερο. Στο ύπόγειο. Κρυφτήτε...

Η μάννα και η Θυμιώ (σκύβουν στον Πετρού δίχως να κουνηθούν).

Πετρούς (με πολύ αδύνατη φωνή). Δόξα στο Θεό, Παναγιά μου... Καμπάνες... Έπεσε... (πεθαίνει)!

Μάννα. Παιδί μου! (θρηνεί πέφτοντας άπάνω του, το ίδιο και η Θυμιώ). (Οι γυναίκες και τα παιδιά ούτε προσέχουν κανουν φασαρία). Οι στρατιώτες τους φωνάζουν σταθήτε δεν είναι τίποτα μά δεν τους άκούνε. Η πόρτα άνοίγει μ' όρμη. Μπαίνει ξαναμένος ο λοχαγός.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

Οι ίδιοι. Λοχαγός.

Λοχαγός. Τι γίνεται εδώ; Ησυχία δεν είναι συναγεμμός... (δλοισωπαίνουν, η μάννα κι' η Θυμιώ δεν σηκώνονται, ούτε προσέχουν). Άντρες... Γέροι... Προσοχή... προσοχή... Γυναίκες... παιδιά της Ήπειρου... σάς φέρνω ένα μεγάλο νέο (βαρεία επίσημη φωνή). Κυρά Στράταινα, Θυμιώ άκούσατε δλοισ... (η μάννα κι' η αδερφή σηκώνουν τα δακρυσιμένα τους μάτια και κοιτάζουν σαν χαμένες το λοχαγό). Σήμερον την ογδόην πρωινήν τα νικηφόρα Έλληνικά στρατεύματα εισήλθον εις την πόλιν της ΚΟΡΥΤΣΑΣ! Ζήτω ο Έλληνικός Στρατός!

Φωνές. Ζήτω!... Λοχαγός. Ζήτω το Έθνος!... Φωνές. Ζήτω!...

Λοχαγός (κοιτάζει τον Πετρού). Ο Πετρούς;

Μάννα. Πέθανε... (με δάκρυα στη φωνή). Ζήτω η Ελλάς... (άκούγονται διαρκώς καμπάνες και φωνές απ' έξω).

Κορίτσια (τραγουδάνε μέσ' απ' τη σκηνή αυτό το τραγούδι):

Δεν είν' μόνο οι Σουλιώτισσες
Μηδε μόν' του Ζαλλόγγου
Που πολεμάνε σαν θεριά
και ξέρουν να πεθαίνουν

Μά και στο Ίβάν, στη Μόροβα
Γυναίκες άντρωμένες
Πήραγ μαζί τους τ' άρματα
Στους λόγγους κατεβαίνουν...

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Οι ίδιοι (μπαίνουν χωριάτες και χωριάτισσες μ' αναμένα κεριά).

Φωνές. Ζήτω το Έθνος... Χριστός Άνάστη...

Ένα παιδί. Τους φάγαμε... Ένας γέρος. Νύν άπολύεις τον

δοϋλον σου Κύριε... και στη θάλασσα.

Ένα άγόρι. Χειμωνιάτικα να πάρουν το μπάνιο τους στην Άδριατική.

Ένα παιδί. Χριστός Άνάστη... Κρίμας να μην είμαι δεκα χρόνια μεγαλύτερος.

Ένας γέρος. Άλλοίμονο να μην είμαι τριάντα χρόνια πιό νιός.

Μια γυναίκα. Έ, σεις γιατί κλαίτε εδώ;... (Βλέπουν το νεκρό, σωμαίνουν άμέσως οι άντρες βγάζουν τα σκουφιά τους. Κάνουν δλοισταυρό τους). Δείψανο; (κάνει το σταυρό της).

Λοχαγός. Ένας άκομη ήρωας, κι' ένα θύμα... Σ' αυτών το μικρό χωριτάει πολλά ο Στρατός μας... ένα μεγάλο μέρος της σημερινής Νίκης άνηκει σ' αυτό το πεθαμένο παιδάκι... Ο συνταγματάρχης κοϋδωσε την έντολή να καθώσω στο νεκρό του στήθος τον Πολεμικό Σταυρό.

Μάννα. Άνοιξε τα ματάκια σου να δεις τη Δόξα σου, παιδί μου!... (κλαίει).

Λοχαγός (σκύβει, φιλάει το μέτωπο του Πετρού. Με συγκινημένη φωνή). Μικρό μου ήρωα. Η Πατρις εγγνωμονούσα σου προσφέρει τον Πολεμικό Σταυρόν!... (σκύβει και τον ξαναφιλάει ύστερα σιγά τόσο σιγά σαν για να τον άκούσει μόνο το νεκρό παιδί), μικρούλι μου συχώρεσε με!... (δακρύζει). (Έξω άκούγονται θούρια).

Οι πυροβοληται και τα γεράκια μας Το ίππικό...

Λοχαγός. Θυμιώ, είσαι και συ άξια αδελφή του Πετρού μας... Δε μίλησες... τώκανα δλο... και συ έσωσες την Πατρίδα, Θυμιώ!... (τη φιλεί).

Μάννα (με συντριβή στη φωνή). Παιδί μου, δεν πέθανες... Έπεσε η Κορυτσά (στη Θυμιώ). Θυμιώ φέρε τη σημαία. Ζήτω η Ελλάς!... (Η Θυμιώ πάει στη διπλανή κάμαρα και φέρνει άμέσως τη σημαία που την βγάζει στο παράθυρο).

Μάννα (ένω δλοισωπαίνουν. Γυρίζει προς τη σημαία και τραγουδάει με σπασμένη μά σταθερή φωνή...)

Σε γναρίζω από την κόψη
Του σπαθιού την τρομερή...

Τότε δλοισ, άντρες και γυναίκες, λένε μαζί της τον Έθνικό Ύμνο, ένω οι καμπάνες του χωριού χτυπάνε χαρούμενα.

(Τέλος) ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

(βλ. προκήρυξη στο φύλ. 23-24 τοϋ 1946)

Οι Πνευματικές Άσκήσεις της «Διαπλάσεως» δεν έχουν τίποτα το κοινό με τις διάφορες «σπαζοκεφαλίες» των άλλων περιοδικών, που γράφονται για να γαμήσουν το φύλλο. Καθιερώθηκαν σε μια έποχή που κι' οι σοβαρότεροι άνθρωποι δε θεωρούσαν άνάξιο τους ν' άσχολούνται με τέτοιου είδους πνευματικά γυμνάσματα και σιγά-σιγά, με τα χρόνια, με την άμυλλα, με την έπεξεργασία, έφτασαν κι' άγγιξαν την τελειότητα. Σήμερα πια οι Πνευματικές Άσκήσεις της «Διαπλάσεως» αποτελούν μια παράδοση. Σάν τέτοια, άπαιτεί πρώτα απ' όλα σεβασμό. Δεν πρέπει οι νέοι μας φίλοι ν' άσχολούνται μ' αυτές χωρίς προσοχή και χωρίς επιμέλεια. Ύπηρχαν άλλοτε συνθέτες που δλοιστο χρόνο έτοιμάζαν άσκήσεις, για να φτάσουν — όταν έβλεπαν την προκήρυξη του Διαγωνισμού — στο σημείο νάχουν έτοιμες κι' έκατο μέσ' απ' τις όποιες διάλεξαν τις είκοσι καλύτερες και σχημάτιζαν τη συλλογή τους. Σήμερα δεν συμβαίνει πια το ίδιο. Οι φίλοι μας η δεν ξέρουν να συνθέσουν άσκήσεις πραγματικά διαπλαστικές, η ξέρουν άλλα δεν κοπιάζουν για να τις φτιάξουν όπως πρέπει, κηρυγμένοι ύπερ της «ήσσοнос προσπαθείας». Έτσι για να διατηρηθεί η «παράδοση» αναγκάζομα σύμφωνα με διαταγές που μου δίνει η Κα Διάπλωση, όχι για να τις διορθώσω — αυτό τόκανα δλοισ μου τα χρόνια — αλλά σχεδόν να τις ξαναφτιάσω από την άρχη. Δεν φαντάζομαι όμως πως και στο μέλλον θα βρεθώ στην άνάγκη να το ξανακάνω: οι νέοι μας φίλοι θα μάθουν κι' οι παλιοι θα φιλοτιμηθούν. Και είμαι βέβαιος πως σε λίγο ένας νέος Νάρκισσος, μια νέα Μεγάλη Έλλας, ένα καινούργιο Δυσάχαρο, θα μάς εκπλήξουν με τις άσκήσεις τους...

Στη Μεγάλη τάξη οι Συλλογές ήταν δλοισ-δλοισ δεκάξη. Ο Κ. Ι. Παπαγιαννακόπουλος και η Σάντα Δουκιά, νέοι φαίνεται συνθέτες, δεν τα κατάφεραν να μάς δώσουν άσκήσεις «διαπλαστικές». Θα είδαν όμως πως διορθώθηκαν δλοισ δικές τους δημοσιεύθηκαν, άς μελετήσουν και κανένα παλιό μου τόμο και θα πετύχουν. Αντίθετα το Τραγούδι της Δευτεριάς και το Σπουργίτι δεν φαίνεται ν' άγνοούν τους κανόνες της συνθέσεως. Πέφτουν όμως έξω γιατί η χρησιμοποίησιν χιλιοσηπομένες λέξεις και συνδυασμούς, η, όταν θέλουν να πρωτοτυπήσουν, πάνε και βρίσκουν κάτι λέξεις έντελώς άλυτες, όπως Δαδιστάγ, Οδαιναφος, και όπως έκεινον το Ρώσο ιστορικό Ιωαννικώφ που για μια στιγμή υποψιάστηκε πως ήταν... εικονικός. Ο Δόν Κιζώτης, που δείχνει πως άν προσπαθώσε θα στέλενε κάτι πολύ καλύτερο, στέλενε μια πολύ προχειρογραμμένη συλλογή. Ίδιως τις έμμετρες δεν τις έχει διόλου επιμεληθή κι' έτσι βλέπουμε λ. χ. αυτών τον Δεξιόγυφο:

Πάρε Βασιλιά εις την άρχαία
Πρόσθεσε του κι' ένα γράμμα που
[μπορεί να πάει και γι' άρθρο
Κι' ακόμα μια λέξη που συμβολίζει
τη ζωή μας
Και θα δεις με μιάς, ο Λύτη
Νά προβάλλει Ναυάρχος άρχαίος.
Λύσις: Άναξίβιος...
Ο Σανθός Ίπποτης ύστερεί κι' αυτός
έμμετρες, ένω ο Άτιθάσος
ξέρει να στιχουργεί αλλά δε φροντίζει
να βρει πρωτότυπους συνδυασμούς. Άκόμα
πρέπει να άποφύγει τα εύκολα Σχήματα —
Πυραμίδ, Κλίμαξ — και να προσθέσει
και κανένα-δυο καλές Άκροστιχίδες.
Ο Χρυσός Δών έχει πολλές ικανότητες.
Αίτη προσοχή στις δημοσιευόμενες
στο φύλλο άσκήσεις και περισσότερο
επιμέλεια θα τον οδηγήσουν σε Βραβείο.
Τό ίδια έχω να πώ και στον Μακεδονομάχο.
Η Άμαρτυρία, παλιά μας φίλη, δεν
προσπάθησε, ένω μορούσε, να μάς δώσει
κάτι έκτακτο. Άρκεστήκε σε δυο μόνο
έμμετρες, σ' εύκολα και κοινά σχήματα
που δεν λείπουν από καμιά συλλογή —
Πυραμίδ, Κλίμαξ, Φαροκόκαλο, — και σε
μερικές άπλες Άκροστιχίδες, που πρέπει να τις άποφύγετε,
αν θέλετε η συλλογή σας να κερδίσει
βαθμούς, γιατί είναι εύκολότερες στη
σύνθεση, άφου ο συνθέτης δεν κοπιάζει
καθόλου για να βρει τις λέξεις που θα
ταιριάζουν.
Κι' ερχόμαστε τώρα στους βραβευμένους:
Το Στραβέβυλο τα κατάφερε ώστε
δλοισ του ο Άσκήσις να είναι δημοσιεύσιμες.
Κι' οι έμμετρές του, άρκετά πετυχημένες
σε συνδυασμούς, αν και ύστερον
άκόμα στη στιχουργία. Έχω όμως
ένα παράπονο: Σε ένα μου φύλλο
διαγωνισμού στοίμαξε δλοισ τις άσκήσεις
του, κυριολεκτικά τη μά πάνω στην
Άλλη. Να μην το ξανακάνει! Ο Γελαστός
Δολοτήρης όμως, δεν ύστερεί ούτε σ' αυτό
το σημείο: καθαρογραμμένη η συλλογή του,
οι άσκήσεις με τη σειρά τους κι' άρκετά πετυχημένες.
Άς μη χρησιμοποιεί όμως λέξεις
όπως στεφάνωμα η Ωνέ (άντι Ονέ).
Ο Ήρακλής, αν και φαίνεται να λαβαίνει
μέρος για πρώτη φορά στη Σύνθεση
Άσκήσεων, θέλησε να μάς δώσει κάτι
καλό. Και το πέτυχε. Συναντάς, βέβαια,
άκόμα σε μερικές άσκήσεις του κι' ελαττώματα
(λέξεις στον πληθυντικό που σεις
άσκήσεις μας δεν είναι δεκτές,
«Σπέερ» αντί «Σπέε» και μερικά
άλλα), αλλά η συλλογή του γενικά
σε πείθει για το δόκιμο κίολας συνθέτη.
Ο παλιός μας φίλος Βοσκαρού στέλνει
μια καλή συλλογή. Άλλά κάποια
άδυναμια στις έμμετρες του στοιχίζει
την άπώλεια του Α΄ Βραβείου. Οι
συλλογές του Άητού της Ήπειρου και
του Κορινθιακού Άκρογιάλι είναι κι' οι
δυο πολύ καλές και σχεδόν ισοδύναμες,
άλλά η προσπάθεια του πρώτου να
πρωτοτυπήσει, δίνει την ύπεροχή στο
δεύτερο και τούτο, γιατί ο Άητός
της Ήπειρου στέλνει δυο σχήματα,
άσυνήθιστα βέβαια, που δεν μπορούν
δλοισ να δημοσιευθούν έπειδή παρουσιάζουν
άριωμένα τεχνικά σφάλματα. Ένώ το
Κορινθιακό Άκρογιάλι, προτιμώντας
άπό τις καθιερωμένες άσκήσεις τις
σοβαρότερες και δυσκολότερες, στέλνει
μια συλλογή άφογη και χωρίς άμφιβολία
άξια για το Πρώτο Βραβείο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Έγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
 Τηρηθέν διά του 'Αργυρού Μεταλλίου της 'Ακαδημίας 'Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : 'Ετησίω δοχ. 35000, 'Εξαμηνι-
 δοχ. 20000, Τριμηνιη 12000.
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : 'Αγγλίας, Αλυγιάτου Αίρες 2:10
 'Αμερικής και άλλων κρατών, Δολάρια 10.
 'Εβραϊκή αναλόγησ. Τμή φύλλον 20. 300.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
 'Αεροσώπων : Προς το κεντρικόν «Η ΔΙΑ-
 ΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δόδος 'Αριστέιδου 10
 'Αθήνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΑΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
 ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΚΑΤΣΙΟΥ
 ΑΙΚΑΤΗΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 'Αρχίζει την 1ην 'Ιανουαρίου, άλλ' αϊ
 συνδρομαί αρχίζουν την 1ην οϊουδή-
 ποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΑ
 δόδος 'Αριστέιδου 10
 'Α θ η ν α ι

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΗ (ἀπό 15 ἐτών και άνω καθώς και όσοι δέν σημασαν ηλικία).
ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ : Κορινθιακό 'Αερογιάλι [20Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΡΑΒΕΙΟ : 'Αητός της 'Ηπειρου [19Ε], Βοσκαρού [18Ε].
ΤΡΙΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ : 'Ηρακλής [17Ε], Γελαστός Δογοτέχνης [16Ε], Στραβό-
 ξυλο [16Ε].
ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] στον καθένα :
 'Αμορυλλίς, Χρυσός Λέων, Μακεδονο-
 μάχος, 'Ατιθάσος, Σανθός 'Ιπλότης.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, από [8Ε] στον καθένα : Δόν Κιχώτης, Τραγουδι της
 Δευτεριάς, Σπουγγίτι, Σάντα Λουκία,
 Κ. Ι. Παπαγιαννακόπουλος.
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ
 (Στό επόμενο θά δημοσιευτούν τ'ά-
 ποτελέσματα της Μικρής Τάξης και ή
 προκήρυξη του νέου Διαγωνισμού).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
'Αθήναι, δόδος 'Αριστέιδου 10
την 31ην 'Αυγούστου 1947

ΕΝΑ γράμμα από τη Μυτιλήνη με γέμισο θλίψη, αναγγέλλοντάς μου το θάνατο του 'Αντωνίου 'Αρμούνη. Σό-
 ζυγος μιας παλιάς φίλης μου της Μα-
 ρίας 'Ιωάννου και πατέρας των και-
 νουργών μωρών μου φίλων 'Αριστέιδη
 και 'Αμαλίας, που μικρά-μικρά—τό ένα
 δέκα ἐξών και τό άλλο ἐπτά—τά έκαμη
 φέτο διαπλασόπουλα, άφινει με τον ά-
 δόκητο θάνατό του, μεγάλο κενό όχι
 μόνο στην οικογένειά του, αλλά και
 στην κοινωνία της Μυτιλήνης, άνάμεσα
 στην όποια, έχαιρε εξαιρετικής εκτιμή-
 σεως, σαν υπόδειγμα καλού και στοργι-
 κού οικογενειαρχου. Εύχομαι λοιπόν
 στον ύψιστο να σταλάξει βάλσαμο πα-
 ηγοριάς στις καρδιές της φίλης μου
 και των παιδιών μου, κάνοντας έλαφρό
 τό χώμα που σκεπάζει τον πατερούλη
 τους, που βρίσκεται πιά κι' αυτός μαζί
 με τους καλότυχους τό ποιητού, «που
 λημονάνε την πίκρα της ζωής».
 Ο συνεργάτης μου κ. Διον. Α. Τρο-
 βάς, παρακαλει όσα Διαπλασόπουλα έ-
 ζησαν τή ζωή της κασκαγιώσεως κι'
 έχουν την εδχαρίστηση να τον έξυπηρε-
 τήσουν, να του γράφουν τις έντυπώσεις
 των, από την ιδιοφρονήμη αυτή ζωή, τί
 γεμάτη χαρής ποικιλία κι' εδχαρίστη ε-
 πεισόδια. Τά γράμματά τους αυτά με
 τις πολύτιμες πληροφορίες των παρουσι-
 νά να τό διευθύνουν είτε στο γραφείο
 μου, είτε και άπ' εσθείας στον ίδιο (δ-
 δός 'Ομήρου 34 Ν. Σμύρνη).

‘Η Σανθή 'Αμαζόνα που μου έστει-
 λε ένα τετρασέλιδο γράμμα από τό
 Μπογιάτι, μου γράφει πώς είναι πολύ
 φλύωρη και θα μέ ζαλίσει για τό καλά
 σήμερα». ‘Ελα όμως που ποτέ δέν με
 ζαλίζουν με τί χρωτισμένη τους φλυα-
 ρία τό καλά μου παιδιά ; Τουναντίον
 μάλιστα διασκεδάζω με τό όσα μου γρά-
 φουν.
 ‘Ο Μακεδονικός 'Αγέρας σ' ένα ό-
 λόθερο γράμμα του μου γράφει πώς με
 μεγάλη χαρά τό καλοκαίρι με πε-
 ριμέγουνε για να μέ διαβάσουν με ά-
 πληστία, μιά που δέν τους άπασχολούν
 και τό μαθήματα. Στό άκουσμα της
 φωνής του ταχυδρομού ή καρδιά τους
 σκιρτά από χαρά και μόλις με πιάσου-
 νε στο χέρι, πέφτουνε χωρίς διακοπή
 στο διάβασμα. Χρησιμοποιώντας τον
 πληθυντικό αριθμό στο γράμμα του τό
 καλό μου παιδί, έννοει τή μητέρα του,
 την παλιά μου φίλη, τό Μαγευτικό 'Η-
 λιοβασίλειμα, που μ' έρωτά άν την θυμά-
 ται ο κ. Φαίδων. Και βέβαια την θυ-
 μάται και τις στέλλει τους πολλούς του
 χαιρετισμούς.
 Πολύ χαριτωμένο τό γραμματάκι
 σου Κινεζάκι, γι' αυτό και τό έδωσα
 να δημοσιευθεί στη Σ. Σ. Σ. για κομ-
 μάτι μιά που έδώ δέν μέ παίρνει ό
 χόρος να τό δημοσιεύσω όλόκληρο.
 'Ελπίζω να μου γράφεις τακτικά τόρα
 που έβαλες την ντροπή στην μπάτσα
 και γράφεις και τόσο ώραιά.
 Πολύ με συνεκίνησε τό γεμάτο λυ-
 ρισμό γράμμα σου Παλιό 'Αθηναίη και
 σ' εδχαριστώ για την άγάπη ή όποια
 στο ύπαγορεύεις. Πιστεύω να έλαβες τό
 νέο λογαριασμό που σου έστειλα και να
 είδες πώς άπήρεσα τις δέκα χιλιάδες
 που μου είχες στείλει, με ταχυδρομική
 έπιταγή.
 Τό Κυνλάμινο μου γράφει πολλά
 και διάφορα από τό Νέα Κηφισιά και
 μέσα σ' άλλα θυμάται να μου στείλει
 μαζί με την 'Ελληνική Ραχούλα και
 τις εδχές του για τή θείσα Μαρία που
 γιορτάζει τό Δεκαπενταύγουστο. 'Η θεί-
 σα Μαρία στην όποια εδίαβάσα τό
 γράμμα του, τό εδχαριστεί καθώς και
 την 'Ελληνική Ραχούλα.
 ‘Ο 'Οδυσσεύς σ' ένα μελαγχολικό
 γράμμα του, με τό όποιο μου αναγγέλει
 τό ξεψύχιμα του καλοκαριού, μιά που
 αντίκρισε γυρίζοντας μέσα στην έξοχή,
 τό πρώτο ξερό φύλλο να πέφτει, κάνει
 ένα θλιβερό άπολογισμό των δύο τε-
 λευταίων καλοκαιριών του, που ήταν,
 αλλοίμονο, τόσο διαφορετικά από τό
 προηγούμενα. Όμως αυτά έχει ό κόσμος,
 γι' αυτό και πρέπει να κάνει κανείς
 όπομονή και ν' άντλει θάρρος άπ' τις
 δοκιμασίες της ζωής.
 Γαλανόλευκη, σου ένέκρινα τό ψευ-

δώνυμο που επιθυμούσεσ και περιμένο
 συνεργασία σου. 'Επίσης σ' εδχαριστώ
 για την προθυμία με την όποια έσπευ-
 σεσ να εξοφλήσειεσ τή συνδρομή σου.
 Όσον άφορά τό φυλλάδι, είχα μεγάλη
 καθυστέρηση γι' αυτό δέν τό έλαβες.
 'Η Σούλα 'Αριστοτέλους σ' ένα πλημ-
 μυρισμένο από άγάπη και τρυφερότητα
 γράμμα της, μου γράφει και τό εξής :
 «'Η όφέλεια που μās προσφέρειεσ είναι
 άπεράντη. Μās μορφώνει με τό εγκυ-
 κλοπαιδικά σου θέματα, μās διασκεδά-
 ζεις με τό χιοδμορ σου, μās συναρπά-
 ζεις με τό όμορφα διηγήματά σου». Εδχα-
 ριστώ την καλή μου φίλη για όσα
 μου γράφει καθώς και για τις έπιταγές
 τις, όποιες έλαβεσ.
 Νά λοιπόν που επαληθεύει γι' άκό-
 μη μιά φορά τό περιφημο ρητό «οδέν
 κακόν άμυγές καλοσ». 'Ετσι με την κα-
 θυστέρηση, τή μεγάλη που είχα τον τε-
 λευταίο καιρό, μ' έπεθύμησε τό «'Αφοβα
 Μάτι που είχα να μου γράφει—λέει—
 από τότε που εγίνα χρωματιστή ! Πέ-
 ρασε όπως μου γράφει, θαυμάσια τό
 καλοκαίρι του, αλλά και με μεγάλεσ
 τεμπελιές στις όποιεσ και όφειλεται ή
 σιωπή του. Πάλι καλά που τ' όμολογεί !
 Νά έλπίζω τάχατεσ τόρα πώς θα μέ
 θυμάται πιά τακτικά, και θα μου γρά-
 φει ; Για να ίδοσμε. Ός τόσο περιμένο
 τό κορμάτι για τή Σ. Σ. Σ. που μου
 γράφει.
 Δέν φτάνουν οι τόσο άλλοι πειρα-
 σμοί, έχω και τή θάλασσα που ξελογιά-
 ζει τό καλοκαίρι τά παιδιά μου. 'Ετσι
 με έχασε, όπως μου γράφει, και τό
 'Αθώ Διαβολάκι εξ αίτιας της, που
 στο γράμμα του—άληθινό τραγουδι για
 τή θάλασσα—τής πλέκει τό εγκώμιό
 της. Όσο για τό 'Ανانيا μήν τό ρω-
 τάς. Τόν πιάσανε κι' αυτόν οι τεμπε-
 λιές !... Ός τόσο κάτι θα κάνει. 'Αρ-
 γότερα όμως να σφιζουμε λίγο τά κρούα
 και να συμμαζευτοσμε όλοι μας, γιατί
 μās έχει κυριολεκτικά διαλύσει τό κα-
 λοκαίρι.
 'Ελισάβετ Μιχαελίδου, έλαβα και τό
 δύο σου γράμματα και σου άπαντώ συγ-
 χρόνως. 'Ετσι πάντα καλοθύμητο είναι
 τό σχολείο αυτή την εποχή και περιμέ-
 νει κανείς τό άνοιγμά του μ' όση άδυ-
 πνησία και τό κλεισμό του την άνοι-
 ξη. Στη Μανούλα σου παραστικά, Δέν
 φαντάζομαι τόρα που θ' άνοίξει τό
 σχολείο να μέ ξεχάσεις. Τά γράμματα
 των παιδιών μου πλημμυρισμένα με την
 άγνή άγάπη που τά ύπαγορεύει, μου εί-
 ναι πολύτιμα και μ' ένθαρρύνουν στο
 δύσκολα χρόνια της ζωής μου.
 Τό Ρόζ Μπουμπουκάκι, όπως μου
 γράφει, έκλεισε προχτές τό δεκατέσσερά
 του χρόνια, κι' άνάμεσα σ' άλλα όδρα
 του, τό πιά πολύτιμο ήταν, λέει, ένας

παλιός μου τόμος. Εδχαριστώ τό Ρόζ
 Μπουμπουκάκι για τό καλά του λόγια,
 λόγια άγάπης για μένα και τό έργο
 μου και του εύχομαι με την εδχαίρεια
 αυτή, χρόνια πολλά και καλά, γεμάτα
 ετυχία και χαρά, για να μπορείεσ έτσι
 άνετα ν' άνοίξει τό πεταλάκι του κι'
 από μπουμπουκάκι να γίνει τριαντάφυλ-
 λο, μοσκοβόλιμα και καμάρι του σπι-
 τού του και δικό μου.
Μαγεμένο Βασιλόπουλο. Έλαβα και
 τό δύο σου γράμματα καθώς και την
 έπιταγή και σ' εδχαριστώ. Τώρα που
 πήρες από ψευδώνυμο έλπίζω να μου
 γράφεις τακτικά μπαινοντας με τό όλα/
 σου στην κίνησή μου. Τό φυλλάδιο που
 μου γράφεις στο ταχυδρομια. Τό κα-
 λοκαίρι έν γνώρισα και τό μπαμπά σου.
 Πιστεύω να σου τό ειπε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ
 Δικαίωμα έγκρίσεως : διά συνδρομητάς ή
 άδελφούς των, δραχμαί 2000, άϊ άγοραστάς
 δραχμαί 3000.
Νέα Ψευδώνυμα : Δοξαμένη 'Ελ-
 λάς, κ. (ΚΠ). 'Ηρμος Θάλασσα, κ. (ΑΦ).
 Μακεδονικός 'Αγέρας, ά. (ΙΔ). Γαλανό-
 λευκη, κ. (ΜΜ). Μαγεμένο Βασιλόπου-
 λο, ά. (ΕΡ).
'Ανανεώσεις Ψευδωνύμων : Δά-
 φνης Εδραϊαίος, ά. Σανθή 'Αμαζών, κ.
 Φιλομαθής, κ. Συμαίος, ά. 'Ηλέκτρα, κ.
 Γκάλικ, ά. Κουτούτσικος, ά. Τσοούρα, κ.

'Η Διάπλασις άσπάζεται τους φί-
 λους της : Μικρή Πεταλούδισσα (τε-
 τραάδιο Μ. Μ. έστειλα. Στην παλιά σου
 διεύθυνση έταχυδρομήσα ός τον άρι-
 θμό 26. 'Από τό 27 θα τά λαβαίνεις
 στη νέα σου διεύθυνση.) 'Αθώ Διαβο-
 λάκι (τόρα πιστεύω να μου στέλλεις
 τακτικά κορμάτια για τή Σ. Σ. Σ. και
 γράμματα.) Ρόζ Μπουμπουκάκι (περα-
 στικά του πατερούλη σου. Περιμένο τό
 ξεσπάθωμα που μου γράφεις.) Μαριάν-
 να Μουτζουρίδου (θα τά λάβεις μα-
 ζεμένα.) Μίλη Γ. Νικητή περιμένο
 κ' όσα μου γράφεις στο μακροσκελές
 γράμμα σου. Φύλλο έστειλα. 'Ο 'Ανα-
 νίας σέ χαιρετά. Θυλική Ροδόπη (φυλ-
 λάδια έστάλησαν. 'Επιταγή συνδρομής
 σου έλήφθη. Σύμφωνοι.) Νάρα Ρεψ-
 μόγδο (μπορείεσ να τό στείλεις με τα-
 χυδρομική έπιταγή.) 'Ικαρον (και βέ-
 βαια πρέπει να περάσεις από τό γρα-
 φείο μου να σέ γνωρίσω και θα σέ πε-
 ριμένο.) Κισσά σ' εδχαριστώ για τό
 ξεσπάθωμα. Τόν τόμο που μου παρήγ-
 γειλεs τον έταχυδρομήσα.) Καρδερίνα
 (εδχαριστώ, περιμένο.) 'Ανεξάρτητον (έ-
 χει καλώς.) Κοβιό (συγχωρητήρια. Εί-
 μωνα βέβαιη για τή έπιτυχία σου. Τά
 Διαπλασόπουλα πάντοτε άριστεύουν.) 'Ι-
 ρειδα (έν τάξει.), Γελασίνα κτλ.

**Οι συνδρομηταί που άλλαζον
 κατοικία παρακαλοθνται να μās
 εϊδοποιούν εγκαιρως για να μη
 χάνεται τό φύλλο τους.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 [ΣΥΝΕΧΕΙΑ 306ου Διαγωνισμού 'Αύγουστ. Αϊ
 λέξεσ του φυλλαδίου τούτου δεκταί έφ' όσον
 δέν θα έχουν δημοσιευθεί].
217. Λογοπαικτικώς Λεξιγρηγοσ
 Την 'Ηρό, όχι μιά φορά
 Δυό τή φώναξα με κέφι
 Μά μετάνοιμα πιερα
 Γιατί τόρα τόσα βρέφη
 Μούρη τάβρε συμφορά...
 Πουλι της Καταιγίδος
218. Στοιχειόγρηγοσ
 Κοίταξέ τον, μέσ' στο χιόνι
 Τουρουριζει και κρυώνει...
 Μά ένα σύμφωνο άν προσθέσει
 Βρίσκει κάτι να φορέσει.
 Σπουγγίτι
219. Στοιχειόγρηγοσ
 Σε μιά πόλη άπ' όπου έχθρος μας
 'Εναντίον μας έβόα
 Πρόσθεσα κεφαλί κι' άλλο
 Για να τόνε φαν τό ζωά !...
 Πουλι της Καταιγίδος
220. Μεταγραμματισμόσ
 Είμαι φάρι που σ' άράσει
 Μά με μιά άλλαγή στη μέση
 Θα μέ βγάλεις στη στεριά
 Για να ψάλλω μ' ένθεη ζέση
 Καίρε, ό καίρε Λευτεριά !
 'Ικαρος

221. Διευτωνόσ
 * * * * * = Μάσιξ της άνθρω-
 * * * * * = 'Ομηρικώς Βασιλεύς
 * * * * * = 'Η έπιστήμη της στι-
 * * * * * = 'Ιατρογυγίας
 * * * * * = Μέθοδοσ, τάξις
 Και καθέτωσ τά ίδια.
 Μαυρο Βέλος

222. Κρυπτογραφικόσ
 12345678 = Βασιλεύς του Βελγίου
 248378 = Νήσοσ 'Ελληνική
 52134578 = 'Ο προσεών βλάβη
 4345486 = 'Η ύψηλότερα κορυφή της
 57345678 = 'Ονομα Βασιλέων [Γης
 6542278 = 'Αλλη όνομασία του 'Υ-
 734278 = 'Η φούβλα [μηττού
 8651678 = Δύναμις
 Γαλάζιοσ Ουρανός

223-227. Μαγιών Γράμμα
 Τη άνταλλαγή ενός γράμματοσ εις έ-
 κάστη των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου
 πάντοτε του αυτού να σχηματι-
 σθούν άλλοι τόσαι λέξεις :
 Έτος, λάρωσ, άβρα, τέλμα, τροχός.
 'Εντελβάζι
228. 'Ακροστιχίς μετά Μεσοστιχίδος
 Τά μόν αρχικά των κάτωθι ζητου-
 μένων λέξεων, αίντινεσ πάσαι έχουσιν άνά
 όπτά γράμματα, άποτελοθν ουρανιον
 όσμο, τό δε μεσαία αυτών μυθο-
 γράφον :
 1. 'Αρχιερέυς των 'Εβραίων, 2. Κα-
 τοικία, όχι ανθρώπων, 3. Πόλις της
 Σικελίασ, 4. Ρήμα που δέν τό κλίνουν
 οι 'Ελληνες, 5. Μέροσ του Ναού, 6. 'Α-

στερισμόσ, 7. Σύσπαισ του φλοιού της
 Γης.
 Μικρή Λογοτεχνίς
229. 'Ελλιποσύμφωνον
 ουο — ειου
 'Εντελβάζι
230. Γεζφοσ
 η εν μιάτ
 ή του ή Γη εν Σω εν ή, ή
 ή ή ή εν εν Γη, ή
 ή ή ή εν εν Κρουσός Λέων

ΛΥΣΕΙΣ
 των Πνευματ. 'Ασκήσεων του φύλλον
7-13 (1947)
 83. Λιτανεία (λίτα, νι, α). — 84. Τέ-
 λωσ-έλωσ.—85. 'Αργωσ-άρτωσ.—86. Πρά-
 οσ-Πάροσ.— 87.
 ΗΦΑΙΣΤΙΟΝ 88. ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ
 ΑΛΚΑΙΟΣ (άνανδροσ, 'Ινδιαί,
 ΣΑΜΟΣ Νορμανδία, Δάρ-
 ΙΟΣ δανωσ, Ροδόνας, ό-
 νομα, Σόδομασ).
 89-90. 1. 'Όταν βρίσκεται στην
 κοιλά της ; 2. 'Η Θεσσαλονίκη (θέσ
 άλλο νοίκι ;). — 91. ΑΗΜΝΟΣ—ΑΘΗ-
 ΝΑΙ (Ασραγτινοσ, 'Ημιθέοσ, ΜΑΝΗ,
 ΝουΝεχίς, 'Όσσα, Σωτηρία). — 92.
 'Εξείσ δευτέρα φέλις. — 93. 'Η συνεί-
 δησις έλέγει (η συν. η, δίοσ, εις ελ
 έν. χλ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 Δέν δημοσιεύεται 'Αγγελία υπαρβαίνουσα
 τοός δεκαπέντε στίχοσ και μόνον μία τοό
 καθένόσ εις κάθε φυλλάδιον. — Έως δέκα τό
 πολύ λέξεις με άλλα στοιχειά δοχ. 1000. Πέραν
 των όεκα λέξεων, 100 δοχ. ή λέξις με άλλα, 150
 δοχ. με παζία και 200 δοχ. με κεφαλαία. 'Ο
 χωριστόσ στίχοσ δοχ. 600.

[A — 84]
Μ παίνοντας στον Διαπλασόκοσμο, σάσ
 χαιρετώ, κι' αλληλογραφά με όλους.
 Γράφατε : 'Εμμανουήλ Ρακιντζήν, Μωτι-
 ληνοόσ Σάμου. 'Αγριολούλοδο, αλληλο-
 γραφομιο ;
Μαγεμένο Βασιλόπουλο
 [A — 85]
Διαπλασόπουλα-εσ. . . 'Η νικητήρια του
 γρανιτινου βράχου των διαγωνισμών
 γκρεμιζεται. Ροδοδάκτυλοσ αδηγί=Μαγδα-
 ληνή Δουλγεράκη.
'Αθώ Διαβολάκι
 Το πρώτο καθήκον του καλοού
 συνδρομητή είναι ή εγκαιρη ά-
 ναγείωση της συνδρομής του.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ, ΟΙ ΚΟΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

5'

Μιά μέρα όμως, ένα παπάκι ολοκίτρινο άκόμα, έπεσε από τη θέση του κι' έσπασε τὸ πόδι. Κι' ὁ Χρυσούλης πὸν ἐρχόταν ἐκεῖνο τὸ πρωὶ γιὰ νὰ τὰ καλημερίσει ἔπειτα ἀπὸ τὸ συνηθισμένο του ἀπαραίτητο πρωῖνὸ περίπατο στὸ γειτονικὸ δάσος, βλέπει τὸ κοτοπουλάκι νά'χει ἀποσυρθεῖ σὲ μιὰ γωνιά, τὸ δυστυχισμένο, χωρὶς νά'χει ὄρεξη οὔτε νὰ φάει, οὔτε νὰ παίξει ὅπως τὰ ἄλλα. Τὸ παίρνει γρήγορα, φωνάζει τὴ γυναῖκα του. Τοῦ δένουν τότε τὸ πόδι, τοῦ στήνουν δίπλα ἓνα ξυλαράκι καὶ τὸ τυλίγουν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μ' ἓνα μικρὸ πανί. Τ' ἀρρωστημένο παπάκι δὲν τὸ ἀφήνουν πιά μέσα στὸ κοτέτσι μὰ τὸ παίρνουν μέσα στὴν τουαλέττα, δίπλα στὸ δωμάτιο τῆς κ. καὶ τοῦ κ. Χρυσούλη, γιὰ νὰ τὸ περιποιούνται καλύτερα καὶ νὰ τὸ φροντίζουν ἀπὸ κοντά.

Πέντε μέρες ἀργότερα, ἓνα πρωῖ, ἡ κ. Κί-

τρινη—ἦταν τ' ὄνομά της—κινεῖται τόσο πὸν μπορεῖ καὶ ... τσιμπάει τοὺς ἐπιδέσμούς της, πρᾶγμα πὸν δείχνει ὅτι τὸ παπάκι δὲν πονεῖ πιά καὶ εἶναι πολὺ καλά.

— Τί θὰ κάνουμε, λοιπόν; λέει ὁ κ. Χρυσούλης, κι' ἀμέσως ξετυλίγει τὸ πανὶ καὶ νὰ

σου ἓνα ποδαράκι ὀλοῖσιο πὸν δὲ ζητάει ἄλλο παρὰ νὰ περπατήσει, νὰ πηδήσει, νὰ τρέξει μαζὶ μὲ τ' ἄλλα ἀδελφάκια του. Καὶ πραγματικά, ἡ κ. Κίτρινη πηδάει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κ. Χρυσούλη καὶ τρέχει, τρέχει, γρήγορα - γρήγορα μὲς στὴν αὐλή, πηδώντας ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα, καὶ κάνοντας χίλια δυὸ παιχνίδια γιὰ νὰ δείξει τὴ χαρὰ του. Ἄνη-

συχεὶ πῶς κ. Κίτρινη τὸ γρηγορότερο ξανά στὸ κοτέτσι, ὅπου ξαναβρίσκει τὴ μητέρα της καὶ τὶς ἀδελφές της. Στὸ κοτέτσι, ἔχουνε πανηγύρι. Κι' ὁ κ. Χρυσούλης κοιτάει καὶ χαίρεται, γιὰτὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὶς κότες καὶ τὰ κουνέλια.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΠΙΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ

